

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2011. évi május hó 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a kényszervallatás büntette és más bűncselekmény miatt az **I.rendű vádlott és 2 társa** ellen indult büntetőügyben a Tolna Megyei Bíróság 12.B.82/2010/18. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlottakat előzetes mentesítésben részesíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi all.r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 7.500 (hétezer-ötszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Tolna Megyei Bíróság az I.r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett kényszervallatás büntetében (Btk.227.§ (1) bekezdés), valamint társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében (Btk.275.§ (1) bekezdés b) pont) állapította meg, ezért őt halmazati büntetésül 10 hónap börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

All.r. vádlottat társtettesként elkövetett kényszervallatás büntette (Btk.227.§ (1) bekezdés), valamint társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk.275.§ (1) bekezdés b) pont) miatt halmazati büntetésül 10 hónap börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

AIII.r. vádlottat 2 rb. - egy esetben társtettesként elkövetett - kényszervallatás büntette (Btk.227.§ (1) bekezdés), valamint 1 rb. testi sértés vétsége (Btk.170.§ (1)

bekezdés) miatt halmazati büntetésül 1 év 2 hónap börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását vele szemben is 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

Kötelezte a vádlottakat külön-külön a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlottak, valamint védőik elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést. A III.r. vádlott védője pénzbüntetés kiszabása és előzetes mentesítés alkalmazása érdekében is jogorvoslati kérelemmel élt.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlottak és védőik a nyilvános ülésen fellebbezéseiket fenntartották, amelyet az előzetes mentesítés alkalmazása érdekében is bejelentettnek tekintettek.

A másodfokú bíróság a jogorvoslati kérelmeket felmentésre irányuló részükben nem, mindössze az előzetes mentesítés alkalmazása vonatkozásában tartotta megalapozottnak.

Az ítélőtábla a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, teljes körben felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

A megyei bíróság a perrendi szabályok betartásával széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, amelynek során kihallgatta az eseményekben közvetlenül érintett személyeken túl azokat a tanúkat is, akik a történetekről közvetett ismeretekkel rendelkeztek. A cselekményt a két sértetten kívül más személy nem észlelte, ezért szükséges volt a tényállás megfelelő felderítéséhez azoknak a meghallgatása is, akik a sértettektől értesültek az eseményekről.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok részletes és a logika szabályainak megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlotti vallomások elvetésének okairól. A rendelkezésre álló bizonyítékok közül megalapozottan fogadta el **sértett1** és **sértett2** előadását, mivel azokban az ügy lényegére kiható ellentmondás nem volt fellelhető. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal az elsőfokú állásponttal is, hogy az időmúlással magyarázható a sértettek részéről az összefüggő előadás hiánya a tárgyaláson. Ez a körülmény azonban a vallomások lényegét nem tette megkérdőjelezhetővé.

Nem osztotta a fellebbviteli bíróság a védők, elsősorban a III.r. vádlott védőjének perbeszédében kifejtett érvelését, mely szerint **sértett2** bántalmazást eltúlzó

vallomásra tényállás nem alapítható. Az elsőfokú bíróság megfelelő kritikával értékelte az említett sértett előadását, és azt csak az orvosszakértői véleménnyel megerősített részében fogadta el.

A két sértett nyilatkozatát további bizonyítékok erősítették meg; így tanúvallomások, valamint objektív bizonyítékként az orvosi okiratok, továbbá dr.**szakértő1** orvosszakértő véleménye is.

A tanúk (**tanú1, tanú2, sértett2né, tanú3, tanú4, tanú5, tanú6, tanú7**) a sértettektől szereztek tudomást az eseményekről, a vádlottak által elkövetett bántalmazásról. Ezek a tanúk a két sértetten rendőrségi kihallgatásuk előtt nem, azt követően viszont különböző sérülések nyomait észlelték. E vallomások tükrében megalapozott volt az a következtetés is, hogy a sértettek sérüléseiket a kihallgatás közben történt bántalmazás következtében szenvedték el.

Az elsőfokú bíróság észlelte a sértettek sérüléseiről felvett látletelek közötti ellentmondást, és megindokolta, hogy miért a második látletet adatait fogadta el. Az első ízben készített látletben rögzített sérülések ugyanis nem feleltek meg a tanúvallomásoknak.

Az elsőfokú bíróság a fenti terhelő bizonyítékokkal szemben álló, a bántalmazás tényét tagadó vádlotti védekezéseket helytállóan vetette el.

A megalapozott tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

Miután az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a logika szabályaival összhangban állóan értékelte, és értékelő tevékenységének indokát is részletesen kifejtette, így a megalapozott tényállás - a védők ezzel ellentétes érvei szerint - a másodfokú eljárásban eredménnyel nem volt támadható. A másodfokú bíróság nem látott indokot a tényállás megváltoztatására vagy megalapozatlanság miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére.

E tényállás alapján a megyei bíróság helyesen következtetett mindhárom vádlott büntetőjogi felelősségére, és cselekményeik minősítése is mindenben megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az ügyben mindössze **sértett1** élt magánindítvány előterjesztésének jogával, így kizárólag aIII.r. vádlott büntetőjogi felelősségét lehetett megállapítani a kényszervallatással egyébként halmazatban álló testi sértés vétségében is.

A megyei bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket helyesen tárta fel.

Nem tévedett, amikor mindhárom vádlottal szemben szabadságvesztés-büntetést szabott ki. A büntetések tartamának meghatározásakor a vádlottak magatartása alapján megfelelően differenciált, és indokolt volt a büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése is. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a cselekmények tárgyi súlya miatt a szabadságvesztésnél enyhébb büntetési nem alkalmazása súlytalan, a cselekmények jelentőségéhez képest aránytalan lett volna.

Az ítélőtábla vizsgálta, hogy a védelem által indítványozott előzetes mentesítés feltételei a vádlottak vonatkozásában adóttak-e.

A Btk.104.§ (1) bekezdése értelmében a bíróság előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha a szabadságvesztés végrehajtását a Btk.89.§-a alapján felfüggeszti, és az elítélt a mentesítésre érdemes.

Az előzetes mentesítés alkalmazását a törvény felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása esetén érdemességtől teszi függővé. Ennek a kérdésnek az eldöntésénél a másodfokú bíróság a vádlottak parancsnoki jellemzésére volt alapvetően figyelemmel. Az abban megfogalmazott pozitív vádlotti magatartás, a munkavégzés kiemelkedő színvonala, valamint a szűkebb közösség messzemenő elégedettségét kifejezésre juttató véleménye miatt úgy látta, hogy nagyobb társadalmi érdek fűződik a vádlottak szolgálatban tartásához, mint eltávolításához. A kedvezmény megadása során arra is figyelemmel volt, hogy a vádlottak cselekményeiket nem önös érdekből, hanem bűncselekmény felderítése érdekében valósították meg. Mindezeket értékelve a másodfokú bíróság akként foglalt állást, hogy kivételesen a Btk.37.§-ában írt büntetési célokkal is összeegyeztethető az említett rendelkezés alkalmazása.

A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, és a vádlottakat előzetes mentesítésben részesítette, míg az ítélet törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján köteles all.r. vádlott a másodfokú eljárásban védelmével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A II.r. vádlott védője a bűnügyi költség részletekben történő teljesítésére irányuló kérelmet terjesztett elő. Ennek engedélyezésére a másodfokú bíróság törvényes lehetőséget nem látott, azt ugyanis a végrehajtás eredménytelenségét követően lehet az elsőfokú bíróságnál kérelmezni.

P é c s, 2011. május 24.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Tolna Megyei Bíróság 12.B.82/2010/18. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.I.87/2011/4. számú ítélete folytán mindhárom vádlott vonatkozásában az abban foglalt változtatással a 2011. évi május hó 24. napján jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztések kivételével végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke